

Laaiend enthousiaste recensies over *Spookvloot*:

‘Spannende, sterke roman, met technologische staaltjes, die heuse nieuwheidjes zijn uit het Pentagon, Silicon Valley of van de NASA. *Spookvloot* toont de wapens van een volgende wereldoorlog en doet denken aan de thrillers van Tom Clancy.’ – *NRC Handelsblad*, 4 sterren

‘Angstaanjagend, futuristisch, en ook vermakelijk en geloofwaardig. Een boek dat leest als sciencefiction maar dat prikkelt, met veel details over hoe de volgende wereldoorlog gevochten zou kunnen worden.’ – *Vice*

‘De fans van Tom Clancy zullen genieten van Singer&Coles boek, een beangstigende visie van wat er zou kunnen gebeuren in een volgende wereldoorlog. Een zinderend plot en personages die indruk maken. Gedetailleerde eindnoten tonen de echt bestaande technologieën en trends achter het boek en maken het daarmee nog aannemelijker.’ – *Publishers Weekly*

‘*Spookvloot* stelt een hedendaagse aanval op Pearl Harbor voor, een veldslag, met potentiële aanvallen van Chinese drones en wat er zou gebeuren als cybercriminelen het technologische wapenarsenaal van de VS zouden hacken.’ – *Entertainment Weekly*

‘Uiteindelijk is *Spookvloot* de nieuwe Tom Clancy voor de volgende generatie, geschreven door auteurs die weten waar ze over praten. Het maakt de oorlog waarover ze schrijven niet mooier of glorieuzer, maar wel tot de verbeelding sprekend. Met als resultaat een levendig idee van de mogelijke conflicten in een tijd van hedendaagse technologische oorlogvoering – en hopelijk komen we er niet dichterbij in aanraking dan dit.’ – Council on Foreign Relations

‘Een realistisch perspectief op toekomstige oorlogsfiction... Onderhoudend.’ – *The Economist*

‘Een must-read als je houdt van spanning, Ian Fleming’s James Bond, of geïnteresseerd bent in technologische en strategische oorlogvoering en de morele filosofie daarvan. Een fantastisch boek!’ – *The Huffington Post*

‘Hoewel het verhaal van *Spookvloot* is verankerd in de eigentijdse trends en technologische ontwikkelingen, is het uiteindelijk fictie en geen voorspelling. Omdat deze fictie nu verspreid wordt onder medewerkers van het Pentagon zou je mogen concluderen dat het boek meer is dan een vakantieboek voor een generatie die zelf geen oorlog ervaren heeft, noch de angst die daarmee gepaard gaat.’ – *The Atlantic*

P.W. Singer & August Cole

Spookvloot

Een thriller over de volgende wereldoorlog

Karakter Uitgevers B.V.

91 kilometer boven het aardoppervlak

‘Het spijt me enorm.’

Wat bedoelde Vitali daarmee? Als enige Amerikaanse astronaut aan boord van het International Space Station was Rick Farmer, kolonel bij de Amerikaanse luchtmacht, er zo langzamerhand wel aan gewend om het doelwit van de practical jokes van de Russische bemanning te zijn. Laatst nog hadden ze zijn slaapzak dichtgenaaid met hem er nog in, waarna ze zijn reactie hadden gewidecast, zodat het hele internet ervan had kunnen meegenieten.

Goed, dat was best grappig geweest. Maar nu was hij buiten. En als je buiten zweefde, en als je alleen maar met een dunne lijn aan het ruimtestation vastzat, golden er andere regels.

Het vreemde was ook dat de stem van kosmonaut Vitali Simakov deze keer niet vergezeld was geweest van zijn gebruikelijke bulderende lach.

Farmer controleerde zijn veiligheidslijn, meer als mentale geruststelling dan dat het feitelijk nodig was. Het was nu 24 minuten geleden dat het hem gelukt was om via de radio in zijn ruimtepak contact te maken met Vitali, of met wie dan ook aan boord van het station. Die boodschap was het laatste wat Farmer van de missiecommandant had gehoord nadat hij het station had verlaten om dat problematische zonnepaneel nummer 4 te gaan repareren. Zelfs Houston was offline. Hij schreef de stilte toe aan de talrijke technische problemen die het dagelijks leven in de ruimte zo moeilijk maakten, ondanks de romantische verhalen die de NASA ten behoeve van de media de wereld in stuurde.*

Farmer, die aan het California Institute of Technology een PhD had behaald in systeemtechniek en ruim 4.000 vliegreuren had op toestellen die varieerden van T-38 Talon-trainers tot aan F-22-stealth-jachtvliegtuigen, besepte heel goed dat grote, gecompliceerde dingen soms niet functioneerden zoals ze zouden moeten doen. Hij herinnerde zich nog heel goed dat zijn tweelingzontjes eens een keertje met zijn vliegeruitrusting hadden gespeeld, vlak voordat hij, een half mensenleven geleden, voor het eerst in Afghanistan gestationeerd zou worden. ‘Papa heeft een helm nodig omdat zijn werk

* Achter in dit boek staat een verklarende woordenlijst/lijst van afkortingen.

soms best zwaar is.’ Hij had ze maar niet verteld dat bij zijn werk de routinematige dingen soms nog het zwaarst waren.

Farmer bewoog zich naar het luik dat toegang gaf tot het ruimtestation.

‘Farmer, valideren. Luik openen,’ beval hij het systeem.

Niets.

Hij gaf het commando opnieuw, en benadrukte elk woord om de software van het stemherkenningssysteem de gelegenheid te geven te locken.

‘Farmer, valideren. Luik openen.’

Het leek wel of het systeem hem niet hoorde.

Hij reikte naar de handmatig te bedienen *override*, schoof het klepje omhoog dat de knop beschermde waarmee het luik in geval van nood kon worden geopend en drukte erop.

Er gebeurde niets.

Hij drukte opnieuw, harder nu, maar de kracht van zijn vingers tegen de felrode knop zorgde ervoor dat hij in deze gewichtloze toestand naar achteren werd geduwd. Als hij niet met een lijn aan het station had vastgezet, zou dat duwtje hem al draaiend en met een vaartje van drie meter per seconde in een baan richting Jupiter hebben gestuwd.

Nog steeds niets. Wat was dat nou, verdomme?

De buitenkant van zijn vizier was van een goudkleurige coating voorzien, waardoor het de duurste zonnebril ter wereld was. Aan de binnenkant ervan bevond zich een heel stel computerdisplays waarop alle mogelijke informatie te zien was, variërend van zijn positie ten opzichte van het ISS tot de binnentemperatuur van zijn ruimtepak.

Farmer signaleerde onwillekeurig het rode lampje dat aan de zijkant was gaan knipperen, alsof hij een computer nodig had om te constateren dat zijn hart als een gek tekeerging. Hij bewoog even niet, haalde diep adem en probeerde zich te concentreren, terwijl hij ondertussen naar het overweldigende blauwe uitspansel onder hem keek. Hij probeerde het zwarte luchtledige rond de aarde te negeren, dat op een bedreigende manier steeds breder leek te worden. Na een halve minuut regelmatig ademen vanuit de kern, precies zoals de yogaleraar van de NASA in Houston hem had geleerd, staarde hij strak naar de deur, alsof hij hem met pure wilskracht wilde openen.

Hij probeerde de knop opnieuw, en toen nog een keer. Helemaal niets.

Hij reikte naar beneden om zijn *HEXPANDO* te pakken.* Deze *expanding-head hexagonal-tool* was door ingenieurs van de NASA ontwikkeld om ver-

* Achter in dit boek staan eindnoten.

zonken schroeven die op een moeilijk bereikbare plaats zaten los te draaien of juist vast te zetten. In feite ging het om een veredelde dopsleutel.

In de gebruiksaanwijzing stond expliciet dat de HEXPANDO ‘niet bedoeld is om torsie te veroorzaken’.

Ze konden hem wat.

Farmer sloeg met de HEXPANDO op het luik. In het luchtledige van de ruimte hoorde hij geen enkel geluid, maar misschien dat in de kunstmatige atmosfeer die aan de andere kant van het luik in het station heerste zijn gebeuk zou resoneren.

Toen kwam met een sissend geruis Farmers radio weer tot leven.

‘Vitali, kun je me horen? Ik begon me hier al zorgen te maken. De radio doet het weer eens niet en nu houdt dat verdomde stemherkenningsstelsel van het luik het ook nog eens voor gezien. Zeg maar tegen Gennadi dat ik hem terugstuur naar de vakschool in Siberië. Toen hij gisteren die reparatie uitvoerde heeft hij in feite alles naar de mallemoer geholpen. Je zult hem van binnenuit moeten openen.’

‘Dat kan ik niet. De beslissing is niet langer aan mij,’ zei Vitali somber.

‘Wat zei je?’ Net buiten Farmers gezichtsveld pulseerde het rode hartlampje, alsof vlak naast zijn schouder plotseling Mars was gaan knippen.

‘Ik ben niet langer gemachtigd om het luik te openen.’

‘Gemachtigd? Hoe bedoel je? Roep Houston op, want dit moet wel even worden rechtgezet,’ zei Farmer.

‘Vaarwel, waarde vriend. Het spijt me echt. Ik heb hiertoe bevel gekregen.’

‘Nou, dan heb ik een bevel voor jóú. Maak dat luik open!’

Het zachte pulseren van de statische ruis die volgde was het laatste geluid dat Farmer ooit zou horen.

Na nog eens vijf minuten lang op het luik gebeukt te hebben, wendde Farmer zich van het ISS af en staarde naar de aarde, die te zien was onder zijn voeten. Hij kon het Aziatische vasteland onderscheiden, grotendeels in een witte sluier gehuld, en hij zag de strook smog die zich van Beijing helemaal uitstrekte tot aan Shanghai.

Hoeveel tijd had hij nog? Het steeds snellere knippen van het rode lampje gaf aan dat hij gigantisch transpireerde. Hij probeerde zichzelf te kalmeren door met de gegeven rotatiesnelheid van de aarde, de snelheid van het ruimtestation en zijn nog resterende zuurstof iets uit te rekenen. Had hij nog voldoende tijd om de oostkust van Amerika straks te kunnen zien? Zijn vrouw en zijn beide bijna volwassen zoons waren op vakantie in Cape Cod, en hij wilde nog een laatste keer op ze neerkijken.

DEEL EEN

‘Je kunt een hele tijd oorlog voeren of je kunt je land
weerbaar maken.

Je kunt niet beide tegelijk doen.’

– Sun Tzu, *De kunst van het oorlogvoeren*

10.590 meter onder de zeespiegel, Marianentrog, Grote Oceaan

Soms wordt er in het duister geschiedenis geschreven.

Terwijl hij de duisternis afspeurde probeerde Zhu Jin zich voor te stellen wat zijn vrouw op dat moment zou doen. Hij kon haar niet zien, maar hij wist dat tien kilometer hoger Liu Fang over haar toetsenbord gebogen zou zitten, op bijna rituele wijze haar paardenstaart strakker aantrekkend om zo de spanning wat te verminderen. In gedachten hoorde hij haar rauwe niesen, in de wetenschap dat de sigarettenrook van de andere geologen haar behoorlijk irriteerde.

De beeldschermen aan boord van de Jiaolong-3 *Waterdraak*, een speciaal voor diepzeesonderzoek gebouwde onderzeeboot, waren de enige patrijspoorten die de moderne wetenschap de chef-geoloog van de missie te bieden had. Zijn titel was in dit geval zeker van belang. Lo Wei, de functionaris die het Directoraat had meegestuurd om toezicht op hen te houden, had weliswaar het bevel, maar of de missie uiteindelijk succesvol zou zijn of niet, hing helemaal van Zhu af.

Dus was het passend, vond hij, dat alleen hij op dit moment de leiding had, diep onder de *Xiang Yang Hong 18*, het onderzoeksvaartuig van de COMRA, de China Ocean Mineral Resources Research and Development Association, het Chinese instituut dat onderzocht of er op de zeebodem mineralen gewonnen konden worden. Dit specifieke deel van de Marianentrog behoorde hem alleen toe.

Zhu stuurde het vaartuig op zijn onderwaterkoers via een serie lichte bewegingen met de zacht gloeiende besturingshandschoenen die hij droeg. Hij zat te dicht bij de kaarsrecht oprijzende wanden van de trog om ook maar even te overwegen op automatische besturing over te gaan. Hij ademde uit om goed na te kunnen denken. Er was te veel druk, die dreigde om zijn onderwatervaartuig en al hun dromen te verpletteren.

Met een duwtje van zijn schouder schoof hij zijn headset recht. Daar, precies zoals hij had gedacht. Met zijn ogen knipperend boog hij zich iets verder naar voren, alsof zijn nabijheid tot het licht gloeiende videoscherm en de overweldigende duisternis aan de andere kant van de scheepswand het moment nog reëler zouden maken.

Deze duik was de laatste; het was niet anders.

Een wuivend gebaar met zijn hand en het onderwatervaartuig voer een stukje achteruit bij de wand vandaan en bleef toen stil in het water hangen. Zhu schakelde de buitenverlichting uit, en daarna de rode binnenverlichting. Hij genoot van de leegte.

Het moment was aangebroken. Het was de culminatie van letterlijk decennialang onderzoek en investeringen. Er was geen land op aarde dat zelfs maar geprobeerd had de diepzee zodanig bloot te leggen als Zhu en zijn kameraden hadden gedaan, daarom was 96 procent van de oceaanbodem nog steeds niet onderzocht, laat staan ontgonnen. Nadat het team van de Universiteit van Tianjin het diepzeevaartuig had ontwikkeld, had alleen al de training voor de diepzeeduik vier hele jaren in beslag genomen. Daarmee vergeleken betekenden de vijf dagen dat er tijdens deze missie was gezocht helemaal niets.

Deze afdaling, met Zhu aan het roer, was de laatste poging die de expeditie zou ondernemen. Het team was zich ervan bewust dat de Amerikanen binnenkort een 'vriendschappelijk' bezoekje zouden komen afleggen, of misschien zouden de Australiërs dat voor hen doen. De Chinezen bevonden zich te dicht bij de grote Amerikaanse basis op Guam; het was eigenlijk een wonder dat tot nu toe nog niemand was komen kijken wat ze aan het doen waren. Hoe dan ook, de klok tikte, zowel voor het COMRA-vaartuig als, vreesde hij, voor de bemanning ervan.

Hij dacht aan luitenant-ter-zee der eerste klasse Lo Wei, die over de schouder van Zhu's vrouw meekeek, steeds zenuwachtiger werd en de ene sigaret na de andere opstak, terwijl zij vanwege alle rook steeds moest niezen. Zhu voelde bijna hoe de bemanningsleden met dezelfde intensiteit waarmee ze gewoonlijk hun monitoren bestudeerden, nu naar haar gezicht zouden kijken. Ze zouden het denken, maar niet hardop uitspreken: *Hoe heeft hij ons zo kunnen teleurstellen, terwijl hij wist wat de consequenties voor ons zouden zijn?*

Maar Zhu zou hen niet teleurstellen.

De ontdekking zelf was een anticlimax. Op een scherm vlak bij Zhu's rechterhand verscheen heel even een boodschap in blauw en schakelde toen op een kaartmodus over. Er waren aanwijzingen dat zich hier een gasveld moest bevinden, maar terwijl de gegevens binnenstroomden besefte hij waarom zijn gevoel hem naar deze plek had geleid. Hij bracht het diepzeevaartuig behoedzaam iets naar voren, ondertussen de inzet voorbereidend van de eenmalig bruikbare autonome onderwatervoertuigjes die

de diepzeeboot bij zich had, en die hen in staat zouden stellen om de ontdekking in haar volle omvang in kaart te brengen. Elk van die voertuigjes was in feite een minitorpedo, en de geluidsexplosie die die voortbracht zou de *imaging by sound*-sensoren die het diepzeevaartuig aan boord had een beter idee geven van de rijkdom die zich hier onder de zeebodem bevond. Door de geluidsgolven was de computer in staat om het veld dat kilometers diep onder de buitenste korst lag in z'n geheel te 'zien'. De minitorpedotechnologie was oorspronkelijk ontwikkeld door de Amerikaanse marine en maakte deel uit van hun nieuwste systeem om vijandelijke onderzeeboten op te sporen, terwijl de software voor het in kaart brengen van de natuurlijke hulpbronnen ontleend was aan het promotie-onderzoek van een student aan de Universiteit van Boston. Noch de Amerikaanse marine, noch de student zou zich ooit bewust zijn van hun rol in de geschiedenis.

Na zo'n 35 minuten was het in kaart brengen voltooid.

Hij had nu wel lang genoeg in de duisternis doorgebracht, vond Zhu. De overgang van de diepte naar de oppervlakte, had hij Liu ooit eens toevertrouwd, was het ergste. Als hij daar zou sterven, was dat zijn hel, gevangen in de leegte tussen het daglicht en de wonderen van de peilloze diepte. Maar deze keer putte hij er vreugde uit, de leegte vulde zich met het verwachtingsvolle gevoel het nieuws straks met de anderen te kunnen delen.

Toen hij het luik van het diepzeevaartuig opende, zag hij dat de hele bemanning langs de reling stond en op hem neerkeek. Zelfs de kok, met zijn onderarmen vol littekens en een linkerhand waaraan een wijsvinger ontbrak, was naar de op het water dobberende Jialong-3 komen kijken.

Hij kneep zijn ogen half dicht tegen de felle Pacific-zon en zorgde er angstvallig voor geen enkele emotie te vertonen. Tussen de bemanningsleden die langs de reling stonden ging hij op zoek naar het gezicht van Liu. Enigszins afgezonderd van de bemanning stond luitenant-ter-zee der eerste klasse Lo, die hem nors en met een onuitgesproken vraag op zijn gezicht strak aankeek. Toen Zhu's blik die van zijn vrouw kruiste, slaagde hij er niet langer in zijn ontdekking voor zich te houden en brak er bij hem een glimlach door. Ze schreeuwde iets, wat ze normaal nooit deed, en maakte met beide handen in de lucht een sprongetje.

De rest van de bemanning draaide zich naar haar om en staarde haar aan, en juichte toen ook. Vanuit een ooghoek zag hij dat op het achterschip de vlag van het Directoraat – een gele banier met rode sterren – in een lichte zeebries bewoog en zelfs heel even leek te klapperen. Voor Zhu was het een

perfecte afsluiting van dit moment. Toen hij zijn blik terug naar de reling verlegde, zag hij dat LTZ1 Lo was verdwenen, waarschijnlijk al naar binnen om de resultaten van de missie aan Hainan door te geven.

Aan boord van een P-8 van de Amerikaanse marine, boven de Marianentrog, Grote Oceaan

Zelfs vanaf een hoogte van 2.400 meter kon je duidelijk zien dat de mensen aan dek iets aan het vieren waren.

‘Misschien dat de kapitein net een zwembadfeestje heeft aangekondigd,’ zei kapitein-luitenant-ter-zee Bill ‘Sweetie’ Darling vanuit de linkercockpitstoel.

Darling en zijn bemanning waren met hun Boeing P-8 Poseidon op de terugweg na een testvlucht waarin een recente upgrade van de motoren was beproefd. Het vliegtuig was ontworpen voor het opsporen van oorlogsschepen, maar die waren er in het kwadrant helemaal niet, en ze verveelden zich dan ook mateloos. Het onderzoeksschip van het Directoraat bood enige opwinding, voor zover er in deze uithoek van de Grote Oceaan van opwinding sprake kon zijn.

De copiloot, Dave ‘Fang’ Treehorn, stuurde livebeelden van het dek van de *Xiang Yang Hong 18* door, gemaakt door een van de camera’s in de sensorenpod van de P-8. De Poseidon was in feite een passagiersvliegtuig van het type Boeing 737 dat zodanig was gemodificeerd dat het door de marine voor de onderzeebootbestrijding kon worden ingezet, en had een cockpit die naar militaire maatstaven zonder meer als ruim kon worden betiteld. Maar militaire vliegers wilden altijd over nog meer informatie beschikken en Darling liet, om zijn honger naar info te stillen, zijn blik dan ook regelmatig over de schermen in de cockpit glijden om te zien of de sensoren nog iets bijzonders hadden opgepikt.

‘Hebben we nog tijd om wat lager te gaan vliegen en een kijkje te nemen?’ vroeg Treehorn.

‘Het is niet eerlijk dat zij vandaag als enigen lol mogen trappen. Als het een feestje is, dan hadden wij eigenlijk ook uitgenodigd moeten worden,’ zei Darling. ‘Zorg er wel voor dat je inzoomt op dat diepzeevaartuig en daar wat opnamen van maakt, dan hebben de inlichtingenjongens tenminste weer een tijdje werk.’

‘Volgens het Register gaat het om een wetenschappelijke expeditie.’

De P-8 voerde een soepele daalvlucht uit naar een vlieghoogte van 150 meter, waarna Darling het toestel een redelijk steile bocht naar rechts liet uitvoeren waarbij het vaartuig aan stuurboord in beeld bleef. Als zo'n groot vliegtuig zo laag en zo snel over een schip denderde, veroorzaakte dat altijd enige onrust, bij wie dan ook. De bemanning van de *Xiang Yang Hong 18* zou nu ongetwijfeld omhoogkijken.

'X-Ray Yankee Hotel 18, hier Papa-8 van de Amerikaanse marine, met de vraag of u misschien hulp nodig heeft,' zei Darling. 'We zagen dat u boven een vrij diep gat in de oceaan voor anker bent gegaan, niet bepaald de beste plaats om te snorkelen.'

Treehorn begon te lachen, net als de rest van de P-8-bemanning, die met het radioverkeer kon meeluisteren.

Darling bracht het toestel terug naar een hoogte van 300 meter. 'Mooi, misschien dat ze nu naar hun radio luisteren,' zei Treehorn.

'We hebben in elk geval hun aandacht getrokken.'

'Zeker weten. Kijk eens naar je scherm. Ze hijsen dat diepzeevaartuig uit het water en proberen er tegelijkertijd een dekzeil overheen te trekken. Daarnet viel er iemand in het water.'

Het volgende moment was er via de radio een stem te horen. Darling herkende onmiddellijk de gebiedende toon van een medelid van de militaire broederschap.

'P-8 van de Amerikaanse marine, hier Zhu Jin, wetenschappelijk hoofd van een expeditie van de China Ocean Mineral Resources Research and Development Association. We bevinden ons in internationale wateren en opereren onder een wetenschappelijk handvest. Hebt u dat?'

'Dat hebben we, XYH 18,' zei Darling. 'Ik heb geen zin om in juridische details te treden, maar deze wateren zijn een beschermde Amerikaanse exclusieve economische zone, en ze maken deel uit van het Mariana Trench Marine National Monument. *Stand by*. We sturen een schip van de kustwacht naar u toe, zodat kan worden vastgesteld dat u niet illegaal aan het vissen bent.'

'Dat hoeft niet, want dit is een wetenschappelijke expeditie. We hebben van niemand toestemming nodig. Elke verdere inmenging met betrekking tot deze vreedzame missie zal door de leiding van het Directoraat als een vijandelijke daad worden beschouwd. Hebt u dat?'

'Nou zeg, die wordt snel onaangenaam,' zei Treehorn tegen zijn piloot.

'Voorspel is iets voor watjes,' zei Darling.

'Gaan we er echt de kustwacht bij halen?'

‘Nee, ik garandeer je dat ze niet aan het vissen zijn, maar het is niet nodig om er een oorlog over te beginnen.

Dat hebben we, ХУН 18,’ gaf Darling via de radio door. ‘Papa-8 verlaat nu deze positie. Voor het geval u het nog niet hebt gemerkt, er is bij u iemand overboord gekieperd.’

Darling bracht de P-8 naar een hoogte van 900 meter en gaf toen wat minder vermogen, waardoor in het grote straaltoestel een ogenblik lang een toestand van gewichtloosheid dreigde te ontstaan. Daarna liet Darling de P-8 opnieuw een wijde bocht beschrijven en richtte hij de neus van zijn toestel op de achtersteven van het Chinese vaartuig, en minderde hij het vermogen van de twee straalmotoren nog wat verder, zodat de duikvlucht van het 90 ton zware vliegtuig bijna geen geluid voortbracht.

‘We zijn nog niet klaar hier. Ik vlieg nog een keer laag over, en zodra ze allemaal naar binnen zijn gestoven werpen we 2.000 meter bij het achterschip vandaan een Remora,’ zei Darling.

‘Aye, meneer,’ zei het bemanningslid dat verantwoordelijk was voor de bewapening aan boord. ‘Standing by.’

Xiang Yang Hong 18, Marianentrog, Grote Oceaan

Luitenant-ter-zee der eerste klasse Lo gaf de microfoon van de radio aan de kapitein terug.

‘Dit duurt veel te lang,’ zei Lo. ‘We moeten hier weg voor het schip van hun kustwacht hier arriveert. Dr. Zhu, hebt u alles wat uw team nodig heeft?’

‘Ja, we zouden best nog wat onderzoek willen doen, maar het is –’

Een luid gebulder deed het hele schip trillen. Zhu wierp zich plat op de grond en drukte zijn handen tegen zijn oren. Er was heel even een grijze flits te zien toen de P-8 op vol vermogen en op nauwelijks dertig meter aan stuurboord langsdenderde.

Lo had onwillekeurig bewondering voor deze zet. Wraakzuchtig en brutaal tegelijk. De wetenschapper had het gevoel dat hij elk moment kon overgeven.

Terwijl het gebulder van de twee straalmotoren wegstierf, riep een van de bemanningsleden: ‘Er is achter ons iets in het water afgeworpen, een torpedo!’

‘Kalm een beetje,’ zei Lo, met zijn handen op zijn heupen. ‘Als het een

torpedo was, waren we allang dood geweest. Lokaliseer hem. Het is maar een sonoboei, of zo'n Remora van ze, zo'n onderwaterdrone.'

'Zouden ze het weten?' vroeg Zhu.

'Nee, er is hier niets van belang te zien. Wat voor ons belangrijk is ligt hier diep onder ons,' zei Lo, die zich in verlegenheid voelde en naar de drone keek die hen in hun kielzog volgde.

Toen draaide hij zich om naar de wetenschapper. 'En Zhu, het leiderschap is op de hoogte van uw succes. Geniet van dat moment, samen met uw vrouw. En overtuig u ervan dat het onderwatervaartuig goed vastzit.'

Het waren de eerste vriendelijke woorden die hij ooit tegen Zhu gesproken had.

National Defense Reserve Fleet, Suisun Bay, Californië

De zon die boven de East Bay uit kwam gaf de mist de gloed van een lampion.

'Torres, heb je vannacht eigenlijk nog geslapen?' vroeg Mike Simmons. De tegenwoordig als kleine zelfstandige opererende oud-marineman liet zijn blik aandachtig over het water voor het gebutste aluminium bootje glijden, en leek daarbij dwars door de negentienjarige jongen die met hem meevoer heen te kijken. Zijn vuist omvatte de gashendel van de buitenboordmotor, die hij losjes vasthield, teder bijna, ondanks zijn eeltige handpalmen en ruwe knokkels. Zijn kin rustte op een van zijn knieën, terwijl zijn andere been nonchalant in de richting van de boeg wees; volkomen op zijn gemak maar klaar om de jongen zo nodig in een oogwenk overboord te schoppen.

'Nee, maar dat heb ik weten te compenseren,' zei matroos der derde klasse Gabriel Torres. 'Voor ik hiernaartoe ben gekomen heb ik eerst iets opwekkends ingenomen.'

Mike nam een slokje uit een eveneens gebutste stalen zeemansbeker. De wijsvinger van zijn rechterhand had een permanente knik ten gevolge van het feit dat hij tientallen jaren achttien uur per dag met zijn koffie had rondgezeuld. Hij ging verzitten, zodat het bootje aan stuurboord iets dieper in het water kwam te liggen, waardoor Torres zich genooddaakt zag zich aan zijn zitplaats voor in het bootje vast te klampen. De voormalige schipper bij de Amerikaanse marine woog ruim vijfendertig kilo meer dan Torres, een

verschil dat niet alleen doorklonk in hun stem, maar ook merkbaar was aan de manier waarop de boot zich gedroeg.

‘Er was in het Cow Palace weer een grote groepssimulatie,’ zei Torres. ‘Braziliaans eten. Een retroavond. Carnaval in Rio, zoals dat zou zijn gevierd in de jaren nul.’

‘Weet je,’ zei Mike, ‘ik ben in die periode ook eens in Rio geweest, maar niet voor het carnaval. Ongelooflijk. Meer meiden dan je... Ik weet nog steeds niet hoe het me gelukt is om nog wat mannen van me terug aan boord te krijgen.’

‘Hmmm,’ zei Torres. Hij knikte met een beleefd soort afwezigheid, want hij had eigenlijk alleen maar aandacht voor zijn viz-bril, een bril met ingebouwde computer. Als ze eenmaal zo’n ding opzetten, waren alle jongeren precies hetzelfde, bedacht Mike. Als ze iets belangrijks hadden gemist, wisten ze maar al te goed dat ze het later alsnog konden bekijken. Ze konden alles terughalen wat je tegen ze had gezegd, hoewel ze zich er nooit iets van konden herinneren.

De Samsung-bril met het goudkleurige montuur behoorde duidelijk niet tot de standaarduitrusting voor matrozen. Mike ving een glimp op van het gespiegelde ‘@’-logo van de Palo Alto A’s op de lens. Dus Torres keek naar een herhaling van de wedstrijd van Palo Alto tegen de Yankees die gisteravond was gespeeld. Onder de beelden van de wedstrijd hield een lopende tekstband de kijkers op de hoogte van het laatste nieuws over de schermutselingen in Siberië tussen Chinese en Russische troepen.

‘De wedstrijd is met grote cijfers door de Yankees gewonnen, maar in de tweede helft van de achtste inning ging de *no-hitter* van Parsons toch niet door,’ zei Mike. ‘Jammer voor de A’s.’

Torres, die zich betrappt voelde, deed de bril af en keek kwaad naar Mike, die rustig doorging met het afspeuren van het kalme water.

De jonge matroos wist precies wanneer hij beter zijn mond kon houden. Tekeergaan tegen een zelfstandige werker was dé manier om een slechte aantekening te krijgen. En wat nog veel belangrijker was, er was iets aan de oude man wat er duidelijk op wees dat hij, hoewel hij gepensioneerd was, niets liever zou doen dan Torres overboord flikkeren, wat hij waarschijnlijk kon zonder daarbij ook maar één druppel koffie te morsen.

‘Matroos, je bent momenteel in dienst. Ik mag tegenwoordig dan burger zijn en hiërarchisch gezien geen zeggenschap over je hebben,’ zei Mike, ‘maar je werkt voor de marine. En ik wil niet dat je respectloos met de marine omgaat door helemaal in die verdomde bril op te gaan.’